

(πίνακας 17)
Γαριφαλιά Χιώτη-Γσαούση

Συντρίμια η ζωή μου

Ένας λυγμός, τραύμα που θα αιμορραγεί
θα είμαι όσο ζήσω.

Ζω στο σκοτάδι, ήσουν το φως
ήσουν για μένα ο θεός
μακριά σου πώς να ελπίζω;
Για όλα ήσουν η αρχή, το τέλος
και έφτασε και αργεί
με δανεική θα ζω ζωή
τίποτα δεν ορίζω.

Όνειρα σκόρπισαν τρελά
συντρίμια κάθε μου χαρά
το γέλιο έγινε σπαραγμός
κάθε στιγμή εφιάλτης.

Η καρδιά μου έπαψε να ζει
τι κι αν χτυπάει σαν τρελή
και ψάχνει τρόπο για να βγει
όλο πονά, σπαράζει.

Τα λόγια γίναν περιττά
τα δάκρυα στέρεψαν κι αυτά
η σκέψη σου μιλάει.

Όσο απομένει λογική
θα σου τα λέει μόνο αυτή
και ύστερα.. τέλος, πάει...

Στέλλα-Σοφία Ζυγούρη